

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D'UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vént a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SES FÊSTES DE NADAL.

(CONTINUACIÓ.)

A devés les dèu uns quants rotés s'entregaren a Son Palé per prende un parey de rotes a l'amo. Y el me trobaren a ell jugant amb dos missatges *al astrangol* amb doblés de mach y de test de teula; n' Andreu, na Francin' Ayna y es parayé majó al escambrí devall sa porxadeta des forn, y sa madòna y sa criada desturmellantsé per enlestí es diná.

Demunt un tayadó amb sa destral des porqué féren trössos d'un anellet que havian mòrt, heu posaren casi tot dins un' òlla d'aram per fé bròu, dins una de ferro hey bolliren patates per s' aufagat, dins un' altra moniatos p' es bollit, y tot lo demés que ses madònes saben engarbullá un dia de bulla.

S'en aná l'amo amb sos rotés; es del *astrangol* s'uniren en es de devall sa porxadeta des forn, y sa madòna, després d'havé mirat per sa finestra des sòtil més vegades que mots no hey ha à matines, destríá es carretó d'En Pere Miquèl qu'amb na Maria y es nins s' venian carrera ubèrta. Y per acabá, no vos vuy dí que los sortiren al enquantre; que na Francin' Ayna s'en vengué amb una nineta com un àngel en es bras; qu'un parey de missatges tornaren amb un nin perhom, diguentlos si los agradavan ets aucells, si à ca-séua tenian tantes còses; que los manaren à veure ses mules des parey, es cavall, es gorá y demés animals de dins ses pahisses; però no vuy passá per alt de com un missatge, mentres En Pere-Miquèl y na Maria ajudavan à sa madòna à netejá s'arròs y na Francin' Ayna y sa criada trencavan melles torrades y adobavan ses magranes dolces, agafá sa guitèrra de l'amo, y rapant com un rabiós y tocant *mateixas y copèos*, cantava cansons per l'estil:

A le Vana me voy ñiña
 Con intancion de volvé
 Y si t' encuentro quesada
 De ti sangre bebaré.

N'eres tí la reselada
 Que la sal ti va cayendo
 Y yo como anemorado
 Toda la voy recoquiendo.

El caragol pica l'aco
 Y l'aco pica á la col
 Col col caragol y aco
 Aco caragol y col.

Paciencia non gruñates
 Dico el lobo á n' el tocino
 Si no tenes bon padrino
 Caurás dentro mos unglates.

La despadida ta doy
 Y la ta doy aviat
 El despadirme de tu
 Es despadirme d'un sach.

Copèu, copèu,
 Copèu girat,
 No hey ha cap ase nègre
 Que sia gelat.

Por una ventanita
 Me tiran trónxos
 M'han ferido l'asquena
 Re mil dimónxos.

Yo tenia un salero
 Que retumbaba
 Retumba qui retumba
 La sal d'España.

Si que ta quero
 Mas que l'alma y la vida
 Real salero.

A n'es sòl tot li diu en candela: tresca p'el Cèl tot xalest y la gent va moguda per celebrá sa diada de Nadal: veu qu'à n'es llocarons, encara que no matan porcella, s'espasaren sa sòn un parey de vespres abans, cassaren erissons, y ara, fòra pues, vèngalos farcits: veu que la gent pòbre de per la vila fa de la garra pòta y rostexan un camayòt, una poltrú, fan aufagat de butza de porch; la gent acomodada una porcella sencera, ó una cuxa, ó un espatló, ó cap y còll; veu que tothom menja arròs

engrogat y s' atapeix de bòn concèrt fins que s'ho tòcan amb so dit, y que allòts y allòtes botan y saltan y corren d'una banda à s'altre perque ja fa estona que no havia vista la còsa tan ben preparada per una véga amb totes ses campanilles: també veu, però de coua d'uy, un grapat de perduts y de terrolés mitx ajopits demunt ses taules y cadires de qualque cafè, mójols y avorrits mes qu'un empleat sense empleo: veu també es bellemets y es bellemòts; aquells amb sos pastós trencats, ses auveyes sense cames, es mistèri mitx romput, amb rabassons per muntañes; aquests amb ses figures més gròsses y un poch més senceres y mes ben fêtes, amb muntañes d'estèlles y rabasses cubèrtes de barbeta de relum y tot enfarinolades, amb un Pare-Etèrn y àngels mitx afollats y amb un mistèri de piñol vermey y un Bòn-Jesus amb un menuday nou y flamant com es frach d'un Retgidó novell.

A Son Palé están en taula: l'amo sèu à un cap, y seguint per avall, ets séus néts, En Pere-Miquèl, na Maria, n' Andreu, es parayé majó y demés missatges: y à s'altre, es pastó. Y mentres s'empassolan plats d'arròs y de bollit, *verbo* carn d'anell, patates, moniatos y botifarrons; mentres s'entiman s' aufagat dols y demés principis que s'habilitat de sa cuynera majó ha sabut enlestí; mentres se calan bònes tassionades de ví entre y entre, y sa madòna, sa criada y na Francin' Ayna no s'aturan de dú concèrt à sa taula, emprènen aquesta conversa:

—Pastó, alèrta à sa porcella.

—¿Jò? Es porqué ha d'essé que li ha de tení esment.

—No tengueu pò: s'en guardarà pròu de fogí.

—Ell está ben travada.

—Que Sant Pere no ley llevará à sa trava.

—Jò no pèrd de vista s'ast desd' aquí.

—Vetla bé, que no la mos prengan.

—Mirau que no seria mala passada qu'ara que la tenim llesta la mos guipassen.

—No plourá, no, d'aquest trò.

—No seria sa primera vegada ni sa segona qu'ha succehit, no aquí, à altres bandes.

—¿Y qu'estavan per bèsties?

—Hey estassen, no hey estassen, los fèren aquesta à Son-Joy-Rebassa. Dinavan lo més descansats del mon, y quant s'en anaren en es forn per trèurerla, ni ast, ni porcella... y hé miraren per tot, però s'en hagueren d'estreña es cap.

—¡Pòbres criatures!

—*Qui dorme no pilla peixo.*

—¡Vaja quina tabacada!

—Lo més gustós va essè à Son Tave-lla que dinavan, y, sa derrera pussa que los picá que los volguessen saupá s'animalet. Ell quant s'en temèren trobaren es forn buyt, miraren per allà devòra arreu, arreu, y la veren al ayre, amb so burjó aficat demunt una paret: hey acodexen, y, encara no varen havè arribats, quant *pataplum* los envergan dues arcabussades: còm cent mil dimònis heu donaren à ses cames més retgirats que polls qu'han vist sa milana: sènten que los cridan; se giran..... y varen essè dos amichs de la casa que los volgueren fé aquesta broma.

Y tothom s'esbutzava de riayes y varen moure tal bogiòt que s'infant de na Maria quant sentí allò rompé amb plorá perque no sabia que li passava.

Se fa hora de trèure sa porcella: la pòsan demunt una taula enrevoltada de escudelles per recohi es sahim que à raitx y roy regalimava de s'animal, coló de cañella; n'Andreu li trèu s'ast; li lleva amb un tayant cap y còll, fént croxi aquella conna colrada y enfortida que tapa dos ditets de xuya blanca còm sa llét y una vèta de popa entre vermenya y blanquinosa: la duen dalt sa taula dexant aná una oloreta de rostit qu'embafa: aquells missatges que ja la se menjavan amb sa vista, li clavaren ses dents: y era un gust veure enforná tròssos de rostit dins aquelles boques avesades tant sòls à tastá escudella. No més vos vuy dí, lectors ignorants, cumplint un devè *sagrat* còm à bòn historiador, qu'es porqueret y es boueret se posaren à plorá còm uns nins petits perque estavan sodolls, es ventre no'n volia pús y sa boca ne demanava més, devant aquells tròssos de porcella que el Rey no menja còsa milló.

Després des *postres* que consistiren amb metles torrades, magranes aubás, penjòy de calòp-blanch, neules y coques de torró, es pastó y s'ogué dos homonets ja del altre mon mitx ompliren un tassó de ví, y axecantsè digueren:

—L'amo, madòna, Andreu y demés compania, qu'heu vejém fins que Deu voldrá, y que qui mos ha aplegats aquí, que mos aplech à la glòria.

—Amen, (va respondre tothom.)

Y tots ets altres brindaren p'es mateix estil.

Dins mitx' hora sa madòna y na Maria, assegudes en mitx de la casa feyan jochs en es nins, perqu'es missatges, es gordians y sa criada, manco es pareyé majó havian tocat es còrn cap à la vila per fé es dia de Nadal amb sa séua gent; y l'amo, En Pere-Miquèl, n'Andreu, na Francin' Ayna y un parey de llocaronés de per allà qu'havian anat à Son Palé per doná ses *Bònes Fèstes* à n'aquella familia, eran à corre es sementés per veure s'añada còm pintava.

(Seguirá.)

JORDI DES RECÓ.

GLOSES.

*Me vatx casar à no veure,
Ben malament me sorti:
No sab pastá ni costi
Y es afectada de beure.*

Oh, tú, lector ignorant,
Qu'ará amb tan pòca caló
Sòls está de mal humó,
Fiyet, escolta un instant
D'un casat aquest trist plant;
Y, si es còrn no tens de reure,
Riurás y no 'u voldrás creure.
—Amen, (deya ell), tot uy faga,
Estich perdut, y per paga
Me vatx casar à no veure.

Una passada me fèren
Qu'à *crestians* no se fá,
Perque me varen casá
Amb una que no la veren
Mos uys fins que la'm dugueren.
Per fòrsa vatx doná es *si*
Per mos pares obehí,
Però me costá des pèbre:
Y, perque gens ne vatx sèbre
Ben malament me sorti.

Pareix una torre d'òssos,
Mal garbada, fenta y lletja,
Sa boca es just un'encletxa,
Es nas xato y ets uys gròssos,
Y es cabeys just y fét tròssos
Tayats d'un rest de moli.
Y, lo més blau no es aquí,
(Ja es burro, paga y felès)
Perque no té tranch per rès,
No sab pastá ni costi.

No sab y tot aguiá,
¡Jesús, Deu meu, quina boch!
Crech que no's sab tomá's moch...
No; y heu he de repará.
Lo que sab ella arretglá
Es una vega, per veure
Si quant tench m'ho farà dèure.
Un llevant sa menjaria,
Bé enforna, y no s'assacia
Y es afectada de beure.

ANÁ PER LLANA Y TORNARSEN TOS.

Anant à Lluch un dia des més calurosos d'estiu, tres ó quatre ciutadants, devés mitx dia trobaren un porqueret, y un d'ells que pretenia un poch de poeta per riurarsè d'èll, digué:

—Atlòt, ¿que fas aquí
Cayguent tant gròssa rohada?

Y es porqueret vivarètxo contestá:

—Guard una trutja travada
Y també aquest porcellí.

Però es poetastro estant ja un poch empagahit, torná dí:

—A mí 'm diuen En Porret,
Per tota part habitada;
Y tench més anomenada,
Qu'es lladres de Campanet.

Més s'atlòt cavilant un poch, contestá:

—Es lladres de Campanet,
Tenen molta anomenada;
Si tanta fama has cobrada
Que t'embarquin prest, Porret.

Y èll, vehent que tant mateix ja no faria rès, exclamá:

—Oh fiy meu! Tú ets un' espasa
Per fé glòses sense mida!

Més es porqueret, contestá:

—Si som fiy teu y fas vasa,
Are heu comprench, pajallida;
Perque quant mumare 'm crida
Me diu: «Avina, fiy d'ase.»

¡Quants n'hi ha qu'es pensan aná à cobrá y son agafats per dèutes!

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

XEREMIADES.

Saludam es nou periòdich *El Balear* à qui desitjam molts anys de vida y acèrt.

**

El Estudio Real-Objetivo ó La Revolucion de Amor es un periòdich setmanari qu'ha comensat à sortí à Madrit y que demòstra unes tendències dignes de tota alabansa, maldament hey haja alguns que per no comprende bé es séu fi l'hajan posat en corantena.

El recomenam à n'es nòstros lectors perqu'es acrehedó à tota recomendació.

**

¿Es devalls d'ets archs y vòltes des carrés d'ets Hostals y Esparteria y altres, son des públich ó des particulás? Si son des particulás, ¿perque permeten qu'estigan ubèrts? y si son des públich,

¿perque los umplan d' embarassos? Convé sèbre de qui son per sèbre à ne que mos hem d' atendre.

* *

Diuen qu' es ball d' una casa de devora Sant Cayetano va anà tan bé y va essè tan lluhit. Tot axò va essè bò p' es menestrals y sa gent pòbre. ¿Quant n' hi ha d' havè un altre còm aquest? Ell que fos prest.

* *

Quant cèrta corporacio renouera sorti es dia de cap d' any per donà es molts anys à n' es séus *gefes* succehí qu' à sa primera parada erraren sa casa y quant demanaren sa propina los digueren que l' havian bollada.

Es públich no s' en hauria temut à no havè estat per un d' ets séus individus molt sord que demaná conta de sa pescada y li hageren de dí qu' es bolitx havia sortit buyd y per quin motiu.

* *

Sa Fònt de na Xona está en capella. No sabem quina l' ha fèta. Voldriam que s' Ajuntament en lloch de ferla descompareixa d' aquest mon l' indultás y la confinás à lo més al mitx de sa plasseta de la Mercè si no pòt quedá allà ahont está y tots aquells pobrets veynats ley agrahirian.

* *

¿Qu' en sortirém? Altre vegada brusca y altre vegada fanch per devés Plassa. Y altre vegada lleva es fanch y posey grava. Y l' ondemá tornemhí.

¿No valdria més d' una vegada empedregarhó amb pedres grosses y bòn rost?

* *

A s' entrada des carré de sa Cortera pe sa part de s' Esparteria hey ha una bassa fa molts d' anys; y còm de cada any torna gròssa ja s' es fèta històrica y coneguda de tothom.

Qui no 'n tenga noticia que la vaja à veure un dia d' aygo, y xalará.

POESÍA D' UN GLOSADÓ NATURAL.

Glosadós d' avuy en dia
No dich un, tots quants n' hi ha,
Amb so temps qu' ells han d' emprá
Per una glòsa dictá
Jò sembraría un piná
Y pins gròssos hey veuria,
Y llavònses cercaria
Serradós per los serrá.
Y de ses pòsts que treuria
Un gran vaxell en faria
Per fé viatges fins Orá.
M' en niria à rescalá
Ets esclaus de Barbería
Y encara ningun sabria
Per hont m' han de contestá.

QUIDAM HOMO ALICUJUS.

COVERBOS.

Estant esplicant un Catedràtich sobre es nou sistema de pesos, *medidas* y longituts, caygué à dí qu' una corterada tenia quatre cortons y qu' un cortó se componia de 100 destres.

Amb axò un pagès estudiant de matemàtiques y es més grès de sa guarda, mirantlosè de fit à fit, li digué:

—Ydò, mirse, señó, à sa méua vila si hey están atrassats, tothom estima més una corterada qu' un cortó.

Es Catedràtich y dexebles tots es posaren à riure, y vejent que se burlavan d' ell va dí:

—¿No ha dit vostè qu' una corterada té quatre cortons y qu' un cortó té cent destres? ydò, à mí me pareix que cent es més grès que quatre.

* *

Una vegada vengué à Ciutat un estudiant pagès per examinarsè d' órdes, presentantse de seguida en el Palau.

Quant el Bisbe el vé, li digué:

—¿*Quid petis?*

—Dispénsi, señó ilustríssim, (digué s' ordenando), que no som jò que *peto*, son ses sabates, que son novès.

* *

Un reo condemnat à mòrt escrivia à sa dòna, tenguent en conta qu' ella rebria sa carta es dia després de sa séua mòrt:

«*Molt amada espòsa*: Ahí à les dotze vatx morí à la forca, he mòrt còm à bòn cristiá, y tots m' han perdonat. Tèu fins à la mòrt,—*Ton espòs.*»

* *

A la mala hora de sa nit estava un borratxo es mitx de sa plassa, y un amich séu que passava, li digué:

—Homo, ¿que fas aquí? ¿perque no t' en vas à ca-téua?

—Axò es lo que vatx à fé, beneyt, (respongué es borratxo); però còm sa plassa vòlta, esper que ca-méua pass.

* *

A un llogaret hey havia un Vicari que tenia una criada que nomia Perpétua, enteresada de lo més, y en veure gent estèrna à la casa, ja rabiava. Per dirhó amb una paraula, no volia hostes.

Un dia es Vicari convidá varios amichs séus à diná y quant arribá à sa Vicaria heu digué à na Perpétua perque estiugués prevenguda.

—Però, señó, (respongué sa criada.) ¿No sab vostè que fas fugada y qu' hey he posat tots es torcaboques? ¿Còm porém tení gent à diná?

—Bòno, axò no vòl dí rès. ¿Sabs que farém?

—¿Qu' hem de fé?

—Quant estarém à sa taula jò diré

que trègues es torcaboques y tú contestarás que tots los tenim à sa bugada.

—Ydò, sí, señó.

Arriban es convidats, s' assèuen à sa taula, y na Perpétua que rabiava.

—¿Perpétua? ¿Perpétua?

—¿Que vòl, señó?

—Trèu es formatge y ses olives.

—¿Que vòl dí es formatge y ses olives? ¿Que no sab vostè que tot heu tenim à sa bugada?

* *

Una vegada dins sa Corema, es Vicari d' un poblet havia de fé un sermó de compromís, y còm no tenia molts de dies per compòndre y estudiá es sermó à causa de ses moltes confessions y demés servicis pròpis d' aquell sant témps, determiná ferlos desde sa tròna es siquent avis:

—Devòts germans: perque à n' aquesta Corema no hey haji confusió he dispòst qu' es dilluns venguin à confessarsè ets embusteros; es dimars, ets avaros; es dimecres, es borratxos; es dijòus, es lladres; es divèndres, ets homos desvergoñits; y es dissaptes, ses dònes de mala vida.

Còm era molt natural, ningú volgué acostarsè à n' es confessorari del señó Vicari, y al entretant aquest tot satisfèt tengué témps abastament per compòndre es sermó.

* *

Un ervisench vengué à ses *Fires* y *Fèstes* de Palma y un ciudadá li fé aquesta pregunta:

—¿De que vas Juan?

—He vengut à ses *Fires* per comprá una mula y hauré d' esperá sa fira qu' es diumenge qui vé.

* *

Una vegada un gitano dugué un ase à vendre à una fira. S' hi acostá un homo qu' anava derrera comprarhó, y li diu:

—¿Germá! ¿que reuneix bones condicions aquest ase?

—¡Ah! sí, homo, (contestá es gitano); s' animalet no pòt essè milló, hasta sab lletgi.

—¿Lletgi? ¿còm axí?

—Sí, homo, sí; y si heu voleu veure treys un papé y voreu còm dich veritat.

Efectivament aquell bòn homo duya una carta y la se trèu; es gitano la posá devant sa vista de s' ase diguent à un mateix temps:

—En lletra manuscrita encara no hey está fèt, però en lletra d' estampa...

Per casualitat aquell homo va dú dins sa butxaca un anunci de tòros y el doná à n' es gitano; aquest el torná mostrá à s' ase y al entretant deya:

—¿Heu veys? ¿Heu veys?

—¿Però no heu dit que sabia lletgi?

—¡Vaja si sab lletgi, sant homo! lo que no pòt ell es pronuncia.

EPIGRAMAS.

—¿Volsme explicá, Tòni Anfi,
Quantes y quals son ses lleys
Aritmètiques d' es véys?
—Una, qu' es sa de partí.

—¿Còm están tant macilents
Es tamborés de La Sala?
(Preguntava un *Ferit d' ala*
Al amo de Son Torrens)
Y aquest respongué entre dents:
—Aquests tres ò quatre còssos,
Que sòls ombra es també fá,
Simbolisan es refrá:
«Just té sa pell y ets òssos.»

En Gervasi s' estodiant
Ets últims doblés perdé;
Y encara que de bò heu fé,
No obstant diu que fonch jugant.

—Ja t' agrada, joh Tio Clés!
¿Que La Mòrt te trench es pas!
—Ja estimaria jò més,
Qu' en llòch de La Mòrt, vengués
Es dia de Sant Tomás.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

—Tòni, diguem, ¿qu' es amó?
—Es un veneno ensucrat
Que 'n beurel mòstra dolso,
Y després mata son gat.

UN FELANITXÉ.

ANUNCIS.

Havent tengut notícia de qu' heu ha qui obra
còm Administradó de L'IGNORANCIA y còm à
tal fa creure que lo que li envian à éll arriba à
sa Redacció d' aquest periòdiell, posam en noti-
cia des nòstros suscripòs y companeros en pe-
riodisme que s' Administració única de L'IGNO-
RANCIA està domiciliada à n' es carré de sa *Ca-
dena de Cort*, núm. 11, y à càrrech de Don Ma-
teu Rotger.

A tots aquells aficionats que mos afavoreixan
enviantmos poesíes, covèrbos y porros-fuyes los
recordám còm à comensament d' ainy que totes
ses composicions han de vení acompañades de
sa verdadera firma davant es seudònim qu' hajan
adoptat per sa séua publicació.

Los recordám també qu' encara que sian dig-
nes y bones ses composicions sèries que mos re-
meten, no les publicám per causa des caràcte
humorístich que té es nòstro setmanari, que no
volem trastocá en lo més mínim.

S' ha posat en venta una nòva comèdia de
costums mallorquines titulada *Un Estudiant del*
dia, en tres actes y en vers mallorquí, original
des conegut autò dramàtic En Bartomeu Ferrá.

Se trobará à s' Administració d' aquest set-
manari y à sa tenda de Umberto, Santa Eulalia,
núm. 13.—Prèu 3 reals.—Axí mateix se vénen
ses altres comèdies anteriorment publicades, à
2 reals cada una.

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 31 Dezembro 1881.

LA RAMBLA.

No sé per quines cinchentes farà còsa d' uns
quants messos vá sorti no sé d' ahont es crit de
«à la Rambla» que corregué còm un llamp y
retroná per tots es carrés de Barcelona, y axí
còm à Ciutat deyan à qualsevòl un temps *¡que'l*
s' en dugan! aquí per no rès enviavan à la
Rambla.

Es Municipals sobre tot pagaren la fésta, que
prenian cada enfado mascle, y cremats còm una
monèya casi heu feyan à bufetades, y llavò ets
atlòts cantavan cansons qu' acaban d' aquesta
manera:

«No diguis pas à la Rambla,
Devant d' un Municipal.»

Anem à la Rambla y vos daré dos doblés
d' informes d' aquest passeix es més llarch, es
més concorregut y populá de Barcelona.

Comensa en es pòrt, travessa de mitx à mitx
la Ciutat antiga, y acaba à s' *Ensanche*, té tres
parts, cada una amb un nòm; sa des costat de
la mar, se diu de Santa Mònica; sa del *Ensan-
che*, d' estudis; y sa des mitx, de les flòrs; sa
primera es sa més quieta, sa segona sa qu' heu
passa més gent, y sa tercera sa qu' heu fan més
vòltes; en aquesta heu vénen flòrs, tísts y ram-
ells tot l' ainy; à s' altre, aucells de tota casta;
y en aquella, rès; còm heu ha padrissos, ser-
veix d' estació en es que van cansats de corre.

Còm la Rambla travessa es carrés més prin-
cipals, no podeu figurarvós sa gent que la tra-
pitja; axí còm un torrent que rebent aygo per
amunt y avall rebentaria per sèt ò vuyt costats;
axí rebenta la Rambla per ses travessies y heu
entra gent per amunt y avall qu' es mescla y
topa y es trapitja; corren venedós de periòdichs,
billets y mistos; y p' es costats qu' heu ha ses
botigues més bones, es cafès millós, es Teatros
més principals, ses cases més maques; heu
corren tot lo dia cotxos, heu passan carros, y
s' encalsan es tramvies; vamós la Rambla es es
cò de Barcelona y bateja ben fòrt per are y es
dja que s' aturás, la Ciutat estaria malalta.

Segons quina hòra es, muda de vista; còm à
un costat devés mitjan llòch, heu ha sa Plassa
principal; de bòn matí passan ses criades y as-
sistents à uf, estell en má; y còm vé de *passo*
à tothòm travessan també estòls de menestrals
amb brussa y espardeñes y estudiants amb sos
llibres amagats; es cap-vespre es qui van à
prende café ò pahí es diná, y es vespre tota
casta de *pájaro*. Es el reyne de l' igualdat, gorra
y xistera; brussa y levita; manta y mocadó;
brut y nèt, pòbre y rich, tot heu té empriu y
heu gaudeix còm si fós ca-séua.

Però axí mateix es diumenges devés les dotze
la Rambla de les flòrs es es llòch de la gent
entonada. Aquest dia ets aucells van allòure,
uns pegan sa primera volada y aviat s' enviscan
y altres que cantan y fujan, qualcun aixallat
que no més pinta, y molís ferits d' ala que no
òbrin boca; y ses flòrs no están totes demunt
ses taules, que se passetjan també ò en ramells,
ò totes sòles; fresques y acabades d' obrí unes,
mostíes y sens olor ses altres; à un mateix
trunch n' hi ha que ja se desfuyan devrà ses
qu' encara s' òbrin; en veuren de pòca oló y
molta esponera y altres que son lo que deym
una verdadera *flòr* axí còm entenem aquesta
paraula.

Basta de Rambla; servidor séu.

ESTUDIANT DOBLEGAT.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses bosses des jugadós, no han
mesté tan cadós.*

SEMBLANSES.—1. *En que necessita vent.*
2. *En que diu capell.*
3. *En que diu barba*
4. *En que té coua.*

TRIÀNGUL.—*Teixidó-Teixid-Teixi-Teix-Tey-Tè-T*

CAVILACIÓ.....*Mercat.*
FUGA.....*Guerra à sa malfaneria.*
ENDEVINAYA.....*Cain.*

GEROGLIFICH.

G I P A

SEB

RA

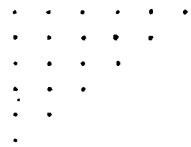
J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla un rellòge à un pañy?
2. ¿Y un picapedré à un estodiant?
3. ¿Y un moix à un mal guitarrista?
4. ¿Y es seminaristes à n' es soldats?

QUIDAM IGNARUS.

TRIÀNGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
lo qu' heu ha à n' es Teatro; sa 2.ª, un ofici; sa
3.ª, lo que empram per dina; sa 4.ª, lo qu' heu
ha baix des Castell de Bellvé; sa 5.ª, dues ini-
cials, y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿Qu' es lo que tothòm sab sense havernè es-
todiat?
2. ¿Quina Santa es que fa fésta y no té ànima?
3. ¿Quina còsa es que va més p' en tèrra avuy
en dia?

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

FUGA DE CONSONANTS.

E. .E.A .A.A . .A. .O .A.A
S.

ENDEVINAYA.

Vatx neixa dins una peña
Y amb fòch me daren el ser;
Jè guard palacios y cases.
Endevina que puch ser.

CASTAÑOLERA.

(Ses solucions dissapte qu' vé; si som cius.)

7 JANÉ DE 1882

Estampa d' En Perc J. Gelabert.